

Meisjes? Niks voor mij

**Jongensmoeder,
meidenmoeder...**
Ben je dat of groei
je langzaam in
die rol?

Voetballen, klooiën met lego: sommige vrouwen dromen alleen maar van zoons. Of andersom: de barbies zitten al klaar op de rand van het roze ledikant. Ook redacteur Brigiet was ervan overtuigd dat ze alleen jongens zou krijgen. Dat is vragen om drie dochters, natuurlijk.

Ik heb mezelf altijd een echte jongensmoeder gevonden. Ik hou van voetballen, heb een hekel aan roze en getut, en poppenwagentjes sloopte ik vroeger vooral. Ooit wilde ik zelfs automonteur worden en als het gaat om mode, sla ik de plank vaak net mis. Met baby's en kleine kinderen had ik ook nooit iets, laat staan met strikjes, my little pony's en barbies. Ik vond mezelf een stoer wijf, en als ik mezelf al zag met kinderen, dan waren dat stoere jongens. Toen kreeg ik dus drie meiden.

Blauwgestreept rompertje

Tijdens mijn eerste zwangerschap wist ik negen maanden lang hartstikke zeker dat ik een zoon zou krijgen. Tijdens de twintigwekenecho wilde ik dat het geslacht een verrassing bleef, maar vanbinnen voelde ik dat het een jongetje was. Dat paste bij me. Ik kocht een blauwgestreept rompertje voorzien van de tekst 'eigenwijs' en liet de blauwgrijze muur in de babykamer zoals-ie was. En toen braken de vliezen. Na een pittige stuitbevalling vroeg de gynaecoloog: 'Hebben jullie eigenlijk gezien wat het is?' Dat was het moment waarop mijn vriend trots riep: 'Het is een Pien!'

Oftewel: een meisje. Ik was werkelijk met stomheid geslagen. Een meisje? Ja, dat kon natuurlijk ook. Ruim twee jaar later was ik opnieuw zwanger. En nu écht van een jongen, voelde ik. Ook mijn omgeving dacht dat het dit keer een zoon zou zijn. Ik kreeg dozen vol jongenskleren, maar toen de verloskundige me de baby aangaf, zagen we een prachtige baby, maar weer eentje zonder piemeltje. De dozen vol jongenskleiding gingen dus ongeopend door naar een volgende zwangere en voor Suus trok ik de rompertjes van Pien weer uit de kast. Behalve die ene blauwgestreepte. Want je moest natuurlijk wel kunnen zien dat ze een meisje was.

Weer anderhalf jaar later was ik zwanger van de derde. En echt niet omdat ik per se een jongen wilde. Sterker nog: ik hoopte deze keer stiekem op een meisje. Ik was inmiddels zo gewend aan meisjes, en ik vond het bovendien wel handig met speelgoed en kleding. Toen mijn moeder een keer zei: 'Ik snap heel goed dat jullie ook graag een jongetje willen,' werd ik zelfs boos. Hoezo zou ik nog een jongetje willen? En toen was daar Keet, de kers op mijn roze meisjestaart.

Roze was all over the place. Ik herkende mezelf niet meer

Hoewel ik mezelf dus altijd een jongensmoeder had gevonden, paste ik me snel aan. Dat begon al zodra we met Pien uit het ziekenhuis kwamen. Ze droeg dan wel een blauwgestreept rompertje, we waren amper thuis of ik moest en zou een fuchsia klamboe voor boven haar bedje hebben. En meteen daarna volgden roze shirtjes, broekjes, rompertjes en zelfs een roze aankleedkussenhoes. Ik herkende mezelf niet meer. Roze was *all over the place*. Nu, vijf jaar later, hebben ook de barbies hun intrede gedaan en zit de kast propvol meisjes-speelgoed. Ik koop stoere rokjes, draai mijn hand niet meer om voor een staartje en rijg kralen alsof ik nooit anders heb gedaan.

Stiekem hopen

Teleurgesteld ben ik nooit geweest. En dat zeg ik niet om politiek correct te zijn. Het is gewoon zoals het is. Daarbij scheelt het ook dat ik stoere meisjes heb en niet van die frêle poppetjes, type witte kanten jurkjes. Volgens psycholoog en gezinscoach Sacha Vedder, zelf moeder van twee dochters, heeft de mens wat dat betreft een groot flexibel vermogen. ‘Als je je ergens op hebt ingesteld en je verwachtingen komen niet uit, dan heb je vaak even tijd nodig om de nieuwe situatie te accepteren. Gelukkig groeit het gevoel meestal snel. Hoe ouder je baby wordt, des te meer binding krijg je met hem of haar, en des te minder doet het geslacht ertoe.’ Als ik erover nadenk, had ik ook niet zozeer een voorkeur voor jongens, ik zag mezelf gewoon niet met een zoete meisjesbaby. Maar ik weet niet of ik dat ooit hardop heb gezegd. Ook in mijn omgeving heb ik nog nooit een moeder horen zeggen dat ze

liever een jongen of een meisje had gehad. Een voorkeur hebben voor een geslacht is blijkbaar *not done*. Als het maar gezond is, toch? Maar bij navraag in mijn vriendenkring durft er toch iemand eerlijk te antwoorden. Ellen de Vries (41): ‘Vanaf het moment dat ik kinderen wilde, en dat was al heel vroeg, verlangde ik naar een dochter. Stiekem heb ik ’m best geknepen, en wat was ik jaloers toen een vriendin een meisje kreeg. O, als ik ook maar... En ik moet eerlijk toegeven dat ik bij het vrijen subtiel rekening hield met het juiste moment voor een meisjesconceptie. Bij mij heeft het gewerkt, want inmiddels ben ik moeder van Evi (3) en Lotta (2). Ons tweede kind had overigens best een jongetje mogen zijn, maar twee jongens? Ik moet er niet aan denken.’

Psycholoog Sacha Vedder onderschrijft de gevoelens van Ellen. ‘Het bestaat, maar naar die heel sterke voorkeur voor een bepaald geslacht is bij mijn weten in Nederland nooit onderzoek gedaan. Dat is ook ontzettend lastig, omdat het feit of je liever een dochter of een zoon krijgt van zo veel factoren afhangt. Hoe je zelf bent, of je bent opgegroeid met broers of zussen en hoe je dat hebt ervaren, of je problemen hebt gehad en ga zo maar door.’ Om een dergelijke reden had Judith Dunham, moeder van Ceadmon (7), Roan (5) en Dieuwer (1), juist een voorkeur voor jongens. ‘Mijn puberteit was vrij intens, inclusief eetstoornissen en bezoek aan psychiaters. Daarom is het voor mij wel een kleine opluchting dat ik geen dochter heb. In die zin is het moederschap heel confronterend: je neemt je eigen ervaringen als kind opnieuw in ogenschouw. Maar het feit dat mijn kinderen

‘Moeder zijn van jongetjes is een prettige herbeleving van mijn eigen jeugd’

jongetjes zijn, maakt dat ik vrij onbevooroordeeld moeder kan zijn, en dat voelt heel goed.’ Ook voor Monique Overbeek, moeder van Teun (4) en Jelle (2) speelt haar eigen jeugd een grote rol. ‘Ik ben echt een jongensmoeder. Zelf was ik vroeger ook het kind van de crossflets, technisch lego en het klimmen. Ik had weinig met kleding, make-up en merken. Moeder zijn van jongetjes is een prettige herbeleving van mijn eigen jeugd en de perfecte kans om in waterplassen te mogen stampen, hutten te bouwen en op zoek te gaan naar de draken en leeuwen.’ Ellen heeft dat dus juist met meisjes: ‘Het voelt heel vertrouwd om meisjes op te voeden, omdat ik zelf vrouw ben. Bovendien ben ik opgegroeid met een zus. En in de toekomst kan ik bij mijn dochters typische opgroeiprobleempjes herkennen, dat maakt het makkelijker ze te helpen.’

Toch een poppenhuis

Hoewel Judith ergens opgelucht is dat ze geen dochter heeft, weet ze niet of ze ook een echte jongensmoeder is. ‘Ik had me geen voorstelling gemaakt van het moederschap; ik denk dat je je als moeder vormt naar je kinderen. Als ik meisjes had gekregen, was ik vast meer gaan knutselen, al ben ik niet creatief. Toch hebben we nu ook strijkkralen in huis, want het is natuurlijk voor jongens net zo goed belangrijk de fijne motoriek te ontwikkelen. Verder doe ik vooral dingen die niet genderspecifiek zijn en ben ik leesmoeder, zwemmoeder en spelletjesmoeder. Ik mis het doen van echte meisjesdingen niet, maar heb toch net een poppenhuis gekocht. Tegen de wil van de

oudste in, maar hij kan er wel leuk mee spelen en voor mij ging een droomwens in vervulling.’ Ellen: ‘Ik geloof juist absoluut in jongens- en meidenmoeders. Dat heeft toch te maken met hoe je zelf in het leven staat. En of je van typische meiden- of jongenstrekjes houdt.’

En ik? Hoe kon het nou gebeuren dat ik van zelfbenoemde jongensmoeder veranderde in een heuse meisjesmoeder? Ik denk omdat ik, zoals psycholoog Sacha Vedder zegt, flexibel ben: ik heb meisjes gekregen en dus ben ik een meisjesmoeder. En eerlijk gezegd ben ik nu juist blij dat ik meisjes heb. Ik heb ook wel eens jongens over de vloer, en die vind ik meestal erg druk. Pien zit nooit stil, maar de meeste jongens al helemaal niet. En omdat ik natuurlijk zelf een meisje ben geweest, denk ik dat ik mijn meiden goed zal kunnen begrijpen. Misschien nu nog niet, maar wel als ze groter worden. Neem de eigen wil van Pien als het om kleding gaat. Juist omdat ik zelf soms afschuwelijke kleren moest dragen, weet ik hoe belangrijk het kan zijn om wél die ene jurk aan te mogen waarin je je zo mooi voelt. Ook al ben je pas vijf. Maar ach, met jongens was het vast weer anders geweest. Uiteindelijk ben je op een dag niet zozeer een jongens- of meisjesmoeder, maar vooral moeder. Je dealt met wat je krijgt. Want hoewel ik barbies nog steeds stom vind en ik fröbelen zo veel mogelijk overlaat aan crèche en bso, kan ik inmiddels wel vlinders schminken, poppenbenen aanzetten en cupcakes bakken. Wie had dat gedacht? ●

Opvoedpraktijk Grow’n’up, www.growingup.nl